

SOKAN NEM MERIK ODAADNI MAGUKAT

Dórihoz öröm beülni. Mosolyog, de közben komolyan figyel rád, nemcsak az arcodra, hanem arra is, amit mondasz. Szinte csak akkor jut eszedbe, hogy beszélgetés közben ecsetekkel matat rajtad, amikor megkér, hogy nézz picit fölfele, vagy hátrébb lép, hogy ellenőrizze az arcodon megszelídített fényeket. Mozdulatai pontosak és megnyugtatók. Közben néha a terem másik végébe pillant, hogy érzékelje, hogy áll a fotós a hátterekkel, világítással.

Laci berak valami jó zenét – többnyire dzsesszt –, és ruganyosan lépked a drótok, lámpák, sámlik és hungarocellfalak között, szinte hangtalanul ötletel, beülteti valamelyik téblábolót dublőrnek, hunyorít, állat tenyerébe támasztva gondolkodik egy perct. Most kell mindent elrendeznie, mert ha belép a modell a gép elé, már csak róla szól itt minden. A sminkes felé néz, hogy mennyi ideje lehet még.

Kevesen tudják, hogy a két összenéző szempár férjé és feleségé. **Somogyvári Dóri** sminkes és **Emmer László** fotós címlapjaink állandó alkotópárosa.

♦ **Dóri:** Egy gimibe jártunk, én egy osztállyal lejjebb, Laci kinézett magának, de én elküldtem, aztán a szalagavatóján mégis elkezdtünk ismerkedni.

Laci: Azért ez nem ment olyan gyorsan. Azt képzeld el, hogy hazafelé állunk a buszmegállóban, beszélgetünk, jön a busz, és Dóri annyit mond, hogy „szia”, és felszáll a buszra, faképnél hagy. Én meg állok ott, mint egy hülye. Így lépegetett le állandóan egy-egy mondat közepén...

Dóri: Én még annyira kislány voltam akkor, nem voltam kész ilyesmire, nem tudtam kezelni ezeket a helyzeteket.

– **Ma mégis férj és feleség vagytok.**

Laci: De csak tíz év múlva lettünk azok!

Dóri: Az osztálytársaival együtt atletizáltam, ezért gyakran bejártam hozzájuk.

Laci: Mi mást tehettem? Elkezdtem sportolni, hogy közelebb keveredjek hozzá. Lementem a pályára, amúgy is kapacitáltak már, és közös edzőnk lett...

Dóri: Az alatt az idő alatt én is megérttem egy szerelemre... (elgondolkodik és pontosítja) a szerelemre.

- Hogy kerültek közös szakmába?

Laci: Én a jogi karra felvételiztem, de nem sikerült, Dóri egy évvel később sportvonalon akart továbbtanulni, de neki sem jött össze. Engem közben elvittek katonának is. Itt akartuk hagyni a kudarcélményeket és új életet kezdeni, együtt. Én „lépni akartam”, egy jó kis vetőmagboltot nyitni Tatán, de Dóri sokkal bátrabb volt, ő nem lépni, hanem ugrani akart: felköltöztünk Budapestre, ő Tatabányáról, én Tatáról. A szülők nem örültek az összeköltözésnek, de azzal, hogy ez egy harmadik helyszínen történt, kapott egy címkét a dolog, mondván, így praktikusabb, ketten új életet kezdeni egy másik városban.

Dóri: Én a Váci utcában, egy üzletben kezdtem dolgozni...

Laci: Én modellkedtem. Elkábított egy divatiskola – tetstett, hogy felsőfokúnak hívták –, jelentkeztem Dórival együtt, nem is kellett tandíjat fizetnünk, mert marha jól néztünk ki fiatalon. Így ezen a vonalon indultunk el.

Dóri: Ez a világ engem mindig vonzott, de fogalmam nem volt, hogy kerülhetnék a közelébe. Később egy modellügynökségen kezdtem dolgozni, rá voltam kényserítve, hogy sminkeljek, és meg is akartam tanulni.

Laci: Én meg vettem egy fényképezőgépet, és igyekeztem azok körül sündörögni, akik jó fotót csináltak

rólam, akiket jó fotósnak tartottam. Lassan ellestem a fortélyokat.

Dóri: A 40 négyzetméteres Nagymező utcai lakásunk műteremmé vált...egy képet sem lehetett felrakni, mert a fotókon látszott volna...

- Munkahely volt ez, vagy otthon?

Laci: Nagyon erős volt a munka vonulat, de a sok albérlet után mégiscsak az első közös otthonunk volt.

- Egy ilyen szakmában nem merült fel a féltékenység, hűtlenség?

Laci: Hát volt egy zavaros évünk, nem sokkal Budapestre kerülésünk után. Előfordult, hogy egy lakásból kétfelé indultunk randira.

Dóri: Túl sok ideig együtt toltuk a szekeret úgy, hogy inkább csak egymás mellett futottunk, nem együtt. Lacinak testközelbe kerültek azok az álomnak tűnő nők, akik Tatán nem fordultak meg.

Laci: Ha ma látom ezeket a nőtípusokat, akik láttán húsz évvel ezelőtt „szétcsúszott a lábam”, annyira csodálkozom, hogy ezt a pasik bekajálják, ahogy én is akkor...ilyenkor csak összenézünk Dórival.

– **De akkor hogyan fogadtad mindezt, Dóri?**

Dóri: Elmentem Ausztriába, ahol volt egy „lő nincs, jó a számár is” szerelmem. Szegény fiú! Lacinak meg közben jöttek a koppanások.

Laci: Egyszer csak döntöttem, hogy befejezem ezt az „egerésző” életet. Dóri ezt elfogadta. Lezártuk a kapcsolatainkat. Úgy éreztem, hogy csak egy radikális lépés ad új irányt. Akkor már tudtam, hogy őt akarom, velem szeretnék élni életem végéig, házasságban.

Dóri: De két évig csak beszélgettünk róla, nem házasodtunk össze. Akkor egyszer csak azt mondtuk, most már muszáj valami határidőt megszabnunk. Lementünk a terézvárosi templomba azzal, hogy augusztus 31-ig össze kell házasodnunk. Gyorstalpaló jegyesoktatás után megvolt az esküvő. De ez még mindig nem jelentett igazán nagy változást. A kapcsolatok egy ideig elmennek ösztönből, de egy idő után már dolgozni kell értük. Laci kezdett keresgélni, lelki könyveket olvasni. Volt egy baráti pár, akik számunkra nagyon hiteles házasságban éltek. Őket Beöthy Tamás jezsuita atya terelgette. Mi meg kérdeztük, hogy csak úgy bemenjünk a templomba? Mondták, hogy persze.

Laci: Emlékszem, a miséken egy évig csak ültünk a hátsó padban, anélkül, hogy bárkihez szólunk volna. De én éreztem, hogy ez az, amit kerestem. Annak idején a Tilos az A-ban zenéltem, és amikor a Mária utcai templom mellett elmentem, mindig eszembe jutott, hogy ha egyszer valami dolgom akad a Jóistennel, akkor csak ide jövök majd, mert ez a templom nagyon tetszik. Mi csak az esküvő előtt lettünk elsődözők, és akkor bérmálkoztunk, amikor Simi, a fiunk másfél éves lett.

– **Milyen együtt dolgozni a házastárssal?**

Dóri: Tudom, hogy mindig ugyanarra gondol, amit én értek egy-egy szó alatt, ez nagyon megkönnyíti a munkát egy olyan helyzetben, mint egy fotózás, ahol tapintatos és hatékony kommunikációra van szükség. Nagyon jó együtt, de ha külön dolgozunk, annyiból nyugodtabb, hogy tudom, Simi logisztikája biztos kezekben van. Ha együtt vagyunk, akkor ez kicsit stresszesebb.

Laci: Nekem Dóri állandó tőkesúly, ha bizonytalan vagyok bármiben, őt kérdezem meg, és abba az irányba indulok, amit ő javasol.

Dóri: Általában nem tudják, hogy férj-feleség vagyunk. Ha nem kérdeznak rá, nem mondom el. Van, akin érzem is, hogy jobb így, mert ha tudná, hogy itt a feleség, feszengene és másképp viselkedne, talán kevésbé nyílna meg. Egyébként mi a fodrásszal és a stylisttal

legtöbbször a túlsó sarokban még megkapjuk a magunkét, ám mire a fényképezőgép elé kerül az alany, már tündérbogár lesz belőle.

– **Mindkettőtök munkája egyfajta intimitást feltételez az emberekkel. Dóri az arcukhoz ér, közről látja a szépséghibákat, próbálja kiemelni azt, ami szép, s közben persze sokat beszélget fizikailag is szokatlanul közel a másikhoz. Laci megpróbálja a zavaró gátlásokat feloldani a fotóalanyban, a képen megmutatni az igazi egyéniségét. Nem okoz bennetek rossz érzést, ha látjátok, hogy a másik ilyen közel kerül valakihez?**

Laci: Ez a közelkerülés csak arra az időre szól, amint nincs kamera a kezemben, már meg is szűnik.

Dóri: Én soha nem személyekre vagyok féltékeny, inkább szituációkra. Például Laci utazhatott Coloradóba, Miami-ba, én meg nem; vagy elmehetett egy vacsorára egy étterembe, ahová már régen szerettem volna.

– **Kicsit hasonlít a munkamegosztásokat a hagyományos családmodellhez. A családfő, a fotós a főhelyen, az ő nevét jegyzik, a nő, a sminkes a háttérben, kiszolgáló szerepben.**

Dóri: Igen, hasonló, de azért sosem keverjük a kettőt, nem billentjük ki egymást a munkabeli szerepből. Én munka közben soha nem éreztem a feleségszerepemet.

– **Például nem kérdezed meg Lacit, mit szeretne vacsorára?**

Dóri: Nem. Csak ha már mindenki elment. Kokas Kati és Kelemen Barnabás szerint csupán a házaspárok három százaléka tud jól együtt dolgozni, mert a pároddal hamarabb engedsz meg olyasmit, amit mással nem. Én nagyon figyelek, hogy ne így legyen.

Laci: Leginkább az a nehézség ebben, hogy egy légtérben vagyunk egész nap, mégsem voltunk együtt a nap folyamán. Emiatt van bennünk otthon egy igény az egyedül-létre, miközben aktívan is szeretnénk egymással időt tölteni.

– **Jól tudod Dórit fotózni?**

Laci: Nem.

Dóri: De nem is szeretem. Lelkileg nem vagyok erre alkalmas, ez a kezdetekkor is csak eszköz volt, hogy megismerjek embereket ebben a szakmában. Régebben Laci sokszor állította rajtam a fényt, és rossz volt, hogy nem engem néz, hanem azt, hogyan tükröződik rajtam a fény.

– Nem ismerni kell leginkább az alanyodat ahhoz, hogy jó képet csinálj?

Dóri: Inkább az kell, hogy érdekelje.

Laci: Ezért is nehéz újra fotózni azokat, akiket egyszer már fényképeztem.

– Megváltoztatta a házasságotokat a fiatalok születése?

Laci: A kortársainknak már felnőtt gyerekeik vannak, hozzájuk képest azt látom, hogy intenzívebbé teszi a kapcsolatunkat az a rugalmasság, amit a gyerek megkíván.

Dóri: Én azért már várom, hogy önjáró legyen, és visszakaphassuk magunkat, járhassunk színházba, koncertre.

– Szerintetek miért nem találhatnak sokan párt?

Laci: A legtöbben túlszaladnak, túlkorossá válnak. Sok ember annyi időt töltött már saját magával, hogy nem képes kinyílni. Ezt az állapotot legtöbbször csak tudomásul venni lehet, megváltoztatni nagyon nehéz. Belevetik magukat a munkába, nem hagynak időt a magánéletre. Volt már olyan, akire munka közben rászóltam: „Mit keresel még itt? Menj haza!”

Dóri: Sokan nem mernek lelkileg levetkőzni, odaadni magukat a másíknak. Nem tudják kinyitni az ajtókat,

ezért nem működik a kommunikáció, és elbeszélnek egymás mellett.

– A szépségszakma sokszor magával hozza, hogy a vendég megosztja a magánéleti problémáit. Ilyenkor adsz neki tanácsot?

Dóri: Régebben tükörmutogató voltam, az igazság bajnoka, de rájöttem, hogy ehhez nincs jogom. Ha kérdeznek, válaszolok, de nem adok kéretlenül tanácsot.

– Szerintetek mi a közös bennetek, mi az, ami összetart?

Dóri: 17–18 éves korunktól együtt nőttünk föl, egymás mellett lettünk felnőttek. Nekem ő a barátom, a szeretőm, a férjem, a lelki társam. Vannak barátaim, de ha választanom kell kettőjük között, inkább vele megyek moziba.

Laci: Sok szeretet irányul felém, nem is akarom visszautasítani teljesen, de bevallom, idebent nincs hely. Hogy én a barátaimmal motorozzak vagy sörözök, amikor Dórival is lehetek? Nem tudnám elképzelni. Jól ismerjük egymást, és nagyon sokat segített a kapcsolatunkon, hogy a hit dimenziójában megerősödhetett. ♦

SZÖVEG –
BALKUNÉ SZÜCS EMESE tanácsadó pszichológus

SOROZAT –
A CSALÁD MESÉJE

KINEK NEHÉZ AZ ISKOLATÁSKA?

Az első gyermek iskolába lépése ismét új kihívások elé állítja a kisdíák mellett szüleit is. Milyen emlékeket idéznek fel a diákévek? Milyen érzésekkel engedik ki a teljesítménycentrikus intézményrendszerbe gyermeküket?

Kép: Gettyimages Hungary

◆ **MENNI VAGY NEM MENNI?**

Mára a szülők nagy része az utóbbira szavaz, amikor szemük fénye betölti a hatodik életévét: maradjon csak oviban a gyerek, ameddig lehet. Úgy tűnik, nálunk a boldog gyermekkor az óvodás évekkel zárul, legalábbis sok kis nebuló számára. Az iskolaérettség dilemmájával elsősorban az óvó nénik kerülnek szembe, amikor dönteniük kell egy kisgyerek sorsa felett. Gond abból adódik, ha a szülők és a pedagógus véleménye nem egyezik. A maradás mellett érvelő anyukát, apukát gyakran saját negatív iskolás tapasztalatai akadályozzák abban, hogy bizzanak csemetéjük alkalmasságában. Ezzel szemben az iskolakezés mellett kardoskodó szülők képtelenek elfogadni, ha gyermekük valamilyen szempontból még nem érte el a kívánt fejlettséget, mivel ez elbizonytalanítja őket saját „jó szülőségük” tudatában. Az ilyen feszültségek nem hagyják érintetlenül a családi rendszert: mindenkit meglegyint a változás előszele. Súlyosabb problémát vet fel, ha a szülők álláspontja is eltér. Ebben az esetben tanácsos szakember véleményét kérni.

ÉLETRE NEVEL?

Tomika első osztályos lett. Zsófi, miközben segít bepakolni a színeseket a tolltartóba, és beszívja az új füzetek illatát, a saját érzéseit próbálja rendezgetni, amelyek hirtelen egy gejzír intenzitásával törnek fel benne: a tanév első heteinek izgalma, és... valami mélyéges szorongás, de mitől? Hogyan került felszínre ez az érzés? Az új íróasztalnál rajzolgató Tomikát figyelve alattomosan nehezedik rá egy homályos, nyomasztó aggodalom: „hová küldtelek téged, kisfiam?”

Az iskolába lépés a gyermek első megnyilvánulása az élet színpadán, amely megmérettetés az egész család számára. A következő évek sikerei és kudarcai visszatükrözik a társadalom ítéletét a szülők eddigi nevelő munkájáról és feltett kincsük adottságairól. Komoly csalódások érhetik a családot gyermekük teljesítménye és viselkedése miatt, amelyekkel szembe kell nézniük. Ha a párkapcsolat meggyengül erre az időszakra, az gátolja a szülők egységes támogatását gyermekük felé, és alááshatja a következetes nevelést.

TIZENKETTŐ EGY TUCAT

A pedagógusok többnyire osztályként tekintik a gyereksereget, így az egyén elveszhet ebben a masszában.

Az ilyen helyzet hívja elő a skatulyázást, a tipikus szerepek kiosztását, amelyek hamar megalálják az arra legalkalmasabb kisdíákokat. Nem mindegy, hogy gyermekünk az „osztályelső”, „értelmes, de lusta”, „stréber”, „bohóc”, „láthatatlan gyerek”, „IQ-bajnok”, „vezércsődör”, netán a „fekete bárány”, „áldozat” vagy utóbbi kettő kombinációját képező kategóriába csúszik. Az ilyen skatulyák meghatározhatják személyiségfejlődését, felnőtt élete minőségét. De mitől válik alkalmassá a gyermek egy csoportban jellemző szerep betöltésére?

KI ÉRDEMLI A BEÍRÁST?

Magunkkal cipelt szerepeink egészen mélyen gyökerezhetnek: a családban ránk testált pozícióinkban. A szülő a homokozó peremén üldögélve nem gondolja végig, milyen súlya van szavainak („ez a hülyegyerek már megint raplizik”), és csemetéje viselkedésére adott reakcióinak („sírva röhögünk, ahogy utánozta a szomszédot” vagy „megmondtam, ne bántsa Józsikát, de azért bírtam, ahogy földhöz teremtette a kis vasgyűrű”).

A ránk hagyományozott szerepek árnyékként követhetnek bennünket életünk során. Számos családban szükség van egy rosszgyerekre, akit bűnbakként okolhatnak a többiek a saját problémáikért, akin levezethetik indulataikat. De kell a szófogadó is, aki biztosítja a szülőket saját „jó szülőségükről”. A kisdíákok csupán készségesen betöltik a család által meghatározott, temperamentumuk, nemük, testvérsorban betöltött helyük által árnyalt szerepeiket. Akkor kinek is jár a feketepont?

KULCSSZÓ: ELFOGADÁS

A gyermek temperamentumának, képességeinek elfogadása és igényeinek megfelelő nevelése mérsékli a családi feszültségeket, sőt, a közös cél összekovácsolja a tagokat. Ha az ítélkezés helyét az elfogadás venné át, sem szülőnek, sem gyermeknek nem kellene olyasmiről szegyenkeznie, amiről nem tehet. Viszont segítséget kaphatna az önmagára igényes pedagógustól, szakembertől, hogy akár több generáció rossz szokásait és gyakorlatát felszámolhassa. Jó lenne a lélekölő teljesítményhajszában elfáradt tanárok és diákok világa helyett egy személyiség és közösséget építő, valóban az élet gyakorlóterepeként működő iskolarendszerbe küldeni gyermekeinket. Jó lenne ilyen alapokra épülő társadalomban élni. ◆

Díjazzuk a családbarát médiát!

A Média a Családért-díj évek óta rangos elismerése azoknak az újságíróknak és szerkesztőknek, akik a nyomtatott, az elektronikus vagy online sajtóban következetesen kiállnak a családi élet értékei mellett. A díjat a Képmás szerkesztősége hívta életre 2007-ben, és a Média a Családért Alapítvány osztja ki.

Az évi 12 jelöltet nyolctagú szakmai zsűri választja ki a print és elektronikus médiamegjelenések közül. Az aktuális hónap győztesével interjút olvashatnak lapunkban.

Decemberben választjuk ki a **Média a Családért-díj** 2018 magyarországi és külhoni díjazottjait, akik 500 000 Ft jutalmat kapnak.

Bővebb információ: www.mediaacsaladert.hu, facebook.com/mediaacsaladert

SEGÍTSEN MEGTALÁLNI A HÓNAP JELÖLTJÉT!

Ajánljon olyan nyomtatott vagy elektronikus sajtóban megjelent, illetve rádióban, televízióban sugárzott anyagot, országos vagy határon túli médiából, amely a családot mint értéket jeleníti meg!

Javaslatát az info@mediaacsaladert.hu címre várjuk.

AZOK KÖZÖTT, AKIK A KRITÉRIUMOKNAK MEGFELELŐ JELÖLÉST (ÚJSÁGCIKKET, RÁDIÓ- VAGY TÉVÉMŰSORT, ONLINE TARTALMAT) KÜLDENEK NEKÜNK, HAVONTA KISORSOLUNK EGY AJÁNDÉKOT.

OKTÓBERI JELÖLT

Doffek Gábor

Doffek Gábor rendezvényszervező és vendéglátó, blogját hat évvel ezelőtt indította. Kezdetben csak szűk baráti körének írt, de posztjait egyre többen kezdték olvasni. Egy idő után a WJMN magazin is megkereste, azóta náluk publikál, írásai ott is megjelennek.

„JÓ BULIZÁST, BOGYÓ!”

„Engem egyetlen dolog érdekel, minden mást leszarak” – apai útravaló a 13 éves, bulizni készülő lánynak. **Doffek Gábor** kissé rendhagyó módon adta kamasz gyereke – és persze olvasótáborra – tudtára: iszonyúan félti, de nagyon bízik és hisz benne. A wmn.hu felületén megjelent írás a Média a Családért-díj októberi jelöltje lett.

◆ A lányos apukák életében garantáltan eljön a pillanat, amikor ráébrednek: gyönyörű kincsük már nem csak az ő kicsi kincsük. Ez történt Gáborral is, aki azóta is hálás azért, mert nem múlt hónapban eszmélt rá a tényre, hogy ez elkerülhetetlenül bekövetkezik. Ahogyan azért is, mert lánya tízéves kora óta tudatosan hagyja, hogy beszélgetéseik során a mostanság aktuálisra váló témák bekússzanak gyereke fejébe.

„Fontosnak tartom, hogy a szülő ne telepedjen rá a gyerekére, ugyanakkor őt is saját magát is felkészítse arra az életzakaszra, amikor megkezdődnek a bulik. Ez ugyanis teljesen normális” – mondja. Hozzáteszi, hogy a szülők élete azért egyre nehezebb, mert minden olyan helyzettel tartanak, amit nem ismernek. Neki legalábbis ez a személyes tapasztalata. Ugyanakkor lehetetlen feladat előtt senki nem áll: a lényeg, hogy a szülő nyitott legyen, érdeklődjön, előre gondolkodjon, olvassgasson a témákról. Ha így tesz, akkor kiderül, hogy a dolgok egyáltalán nem horrorisztikusak. A lényeg, hogy a gyerekek tudják: bárhol, bármilyen buliban vannak, vigyázzanak egymásra, figyeljenek azokra, akikkel érkeztek. Ha pedig

verekedés van, akkor ne próbálják meg kivárni annak a végét, hanem azonnal távozzanak. És ami a legfontosabb: ha mégis bajba kerülnek, akkor ne féljenek fölhívni szüleiket és segítséget kérni. Ehhez viszont az kell, hogy biztosak legyenek abban: apjuk és anyjuk nem fog hisztériázni vagy balhézni, nem fogja őket kioktatni vagy barátok előtt megalázní.

„Erre a gyerekeket nevelni kell, fel kell készíteni. Jómagam a beszélgetésekben hiszek, nem a tiltásokban. Persze vannak dolgok, amiket tiltani kell, de a lényeg nem ez, hanem a jó kommunikáció, a közös kompromisszumok és a vállalások” – hangsúlyozza Gábor. Az időben megkezdett beszélgetések azért is fontosak, hogy a gyerekek később is beszélgessenek majd velük. Így lehet elkerülni azokat a helyzeteket, hogy a kamaszok már csak azért se kérdezzenek, mert eleve azt gondolják: problémáikat felesleges elmondaniuk a szülőknek, azok úgysem tudnak segíteni. Vagy éppen annyira cikinek vagy kellemetlennek tartanak egy helyzetet, hogy ne merjék elmondani. Pedig a felnőtteknek általában sokkal többféle megoldási ötletük lehet egy stresszhelyzetre, mint gyerekeiknek. ◆

A Családbarát Médiaért-díj határon túli győztes jelöltje októberben az erdélyi **Nőileg havi magazin újságírói, Csatlós Tünde és Trella-Várhelyi Gyopár**. Írásuk címe: Újrafélcelt családok.

SZÖVEG –
UNGVÁRY ZSOLT

SOROZAT –
CSALÁDI TÖRTÉNETEK

NEGYVENHAT

Évek óta írom a Képmásba a családos történeteket, amelyek főleg a kisgyermekes szülők mulatságos vagy megható hétköznapjairól szólnak. Noha abban a szerencsés(?) helyzetben voltunk, hogy négy gyerekünk születése 14 évre oszlott el, így húsz évig mindig volt otthon kicsi, mostanra csak-csak le kell számolnunk a „kisgyerekes család” szerepével, hiszen a legkisebb is bőven iskolás, a legnagyobbak pedig már egyáltalán nem gyerekek. Ezért a család fogalmát óhatatlanul tágítanom kellett. Persze nem úgy, ahogyan manapság a nyugati világban tágítani próbálják, inkább figyelmemet a (nagy részt már elhunyt) felmenők felé fordítottam.

◆ Míg másoknak klassz vidéki nagyszülei voltak, az enyémekek két-, illetve ötháznyira laktak ugyanabban a zuglói utcában, mint mi. Ennek ellenére (vagy éppen emiatt) nem volt igazán jó a kapcsolatunk, de erről más alkalommal, ugyanis még az okok megfjtésének folyamatában vagyok.

Apai nagyanyám huszonegy évesen házasodott: klasszikus múlt századi történet a harmincas évekből. A vidékről feljött cselédlány férjhez megy, no nem a háziúr gazdag fiához, hanem a legalább olyan szegény nagyapámhoz, aki egy szoba-konyhában lakik szüleivel és két felnőtt testvérével. A folyóvizet összesen egy darab hidegvizes csap biztosítja, a fűtés egy kicsi vaskályha, vécé az udvaron. Nagyapám állítólag okos volt; a Szent István Gimnáziumban érettségizett, ami akkoriban – 1925 táján – elég rangos dolognak számított. Mégsem tanulhatott tovább, mert dolgoznia kellett, így lett pincér. Negyvenöt évesen halt meg, a tizenkét éves kori skarlátból szerzett szervi szívbjától nem teljesen függetlenül. Özvegy nagyanyám még négy évig viselte elhalt ura nevét, majd – gondolom, afféle levezetésként – újra férjhez ment, és amint az abban az időben természetes volt, felvette második házastársa nevét. Negyvenhat évet élt le együtt, míg nyolcvannyolc évesen el nem hunyt. Huszonegy évig hívták tehát Gálnak, ugyanennyi ideig Ungvárynak és negyvenhat esztendeig Zsaborinak.

Mégis, amikor haldoklott, és a kikerkező ügyeletes orvos megkérdezte a nevét, azt motyogta, szinte öntudatlanul: Ungváry... Vajon kiesett neki az utolsó fél század, vagy mindig is egyszem fia családjához tartozónak érezte magát, és a maradék negyvenhatra valóban csak „levezetésként” tekintett?

Nevelő nagyapámról én csak hat–nyolc évesen tudtam meg, hogy nem az igazi, de mindig annak tekintettem, ahogy ő is unokáinak tartott minket; ő vitt focimeccsre, a Népstadion kettős rangadóira. Ő tanította meg öcsémet sakkozni, és egészen addig mindig türelmesen játszott velem, míg nem a hat–hét éves gyerek le nem győzte. Akkor lesöpörte a bábukat a tábláról, és többet nem játszottak. Nem tudom, jelen volt-e az orvos és a felesége közötti kérdés-válasznál, és ha igen, vajon rosszul esett-e neki, amikor negyvenhat évnyi házasság után megfeledkeztek róla. Tény, hogy három hónap elteltével követte nagyanyámat. Nem csoda, képtelen lett volna nélküle létezni. A ruházkodását, az étkezéseit nagyanyám felügyelte, a házimunkákat ő végezte, a kávéit is ő tette nagyapám elé. Nem mintha az öreg lusta lett volna; nyolcvanévesen is három ház kertjének gondozását vállalta, ahol füvet nyírt, gereblyézt, spregetett, locsolt. De a hétköznapokat nem tudta egyedül megoldani. És hát negyvenhat év, bármennyire is zárójeles, „arra a kis időre” szolgáló megoldás, azért nagyon mély nyomot tud hagyni az emberben. ◆

Bárki beszállhat

Babakötvény

Babakötvény

- 42 500 Ft állami támogatás
- az éves befizetések mértéke után akár évi 6 000 Ft jóváírás
- korlátlan felhasználás

Igényelje a **Magyar Államkincstárban**, és nyissa meg gyermekének a **Start-értékpapírszámlát** most!

allampapir.hu

akár
5,4%
kamattal!

A Babakötvény forgalomba hozatalának és forgalmazásának általános feltételeit az aktuális Ismertető és a Nyilvános Ajánlattétel tartalmazza, mely megtekinthető a forgalmazó helyeken, illetve a www.allampapir.hu és a www.akk.hu honlapon. A 2013-2018. évi központi költségvetési törvényekben az adott évben született gyermeket illető első utalási összeg. Jelen tájékoztatás a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. törvény vonatkozó rendelkezései alapján kereskedelmi kommunikációnak minősül, és nem tekinthető ajánlattételnek, teljes körű tájékoztatásnak, befektetési vagy adótanácsadásnak. A Kibocsátó felhívja a befektetők figyelmét, hogy a Babakötvény esetében sem zárhatóak ki teljeskörűen az infláció változásából eredő kockázatok, és valamennyi további befektetési kockázatot és lehetőséget a befektetőnek kell felmérnie.

Az első sorozat esetében (2032/S) a kamat: 3,4%, mely sorozat a 2014. január 31-ig született, a Magyar Államkincstárnál Start-értékpapírszámlával rendelkező gyermek javára vásárolható.

SZÖVEG –
ACZÉL PETRA nyelvész, kommunikációkutató

SOROZAT –
KÖZVILÁGÍTÁS

A MINDENMENTES ÉS A FAKE NEWS

2015 óta új korszak nyílt az étkezés filozófiájában: a mindenmentesség. Az utcákat járva egyre több mindenmentes cukrászdába vagy étkezőhelyre térhetünk be, az internet keresőjébe beírva a szót honlapok és közösségi oldalak sokaságából választhatunk.

AZ ÉTELEINKET ELKEZDTÜK AZZAL LEÍRNI, AMI NINCS BENNÜNK.

◆ Az élelem megbízhatóságát az növeli, ha tudjuk, mi hiányzik belőle. A kincs: ami nincs. A glutén vagy laktóz olyan hétköznapi kifejezés lett, mint a diéta vagy a karma. Az egészségtudatosság fontos eleme lett az elhatárolódás: a lisztől, fehérkenyértől, zsírtól, tejtől, cukortól.

Sok csalódás vezetett eddig, bizonyára. A sok E, a tömeggyártás kíméletlensége, embertelensége (és állattalansága), a számos félhazugság azzal kapcsolatban, ami a tányérra vagy az emésztőrendszerünkbe kerülhet. És persze az a rengeteg egymásnak ellentmondó tudományos nézet, amelynek mindegyike önmagában kivételesen megbízható, de együtt valahogy nem lehet értelmezni őket. Gondoljunk csak a spenót kálváriájára vagy a napi 4–5 literes vízfogyasztás ajánlásaira!

A mindenmentes az ételhez és – vakmerően kitágítva az értelmezési keretet – az élethez való hozzáállás egy mélyebb vonására is utalhat. Arra, hogy valahogy távol akarunk maradni a kockázattól, mindentől meg akarjuk óvni, menteni magunkat. Igaz ez a romló párcapcsolatra, amely tele kezd lenni gluténnal és túl sok benne már a keménység. Vagy a küzdelmesebb munkahelyre, amelyben egyszer csak megérezzük a laktózt, és allergiásak leszünk rá: mert nem hagy kiteljesedni minket. Kérem,

bocsássák meg az analógiát és a leegyszerűsítő példákat – nem az emésztési gondokkal küzdőket szeretném egy vitatható ideológia áldozatainak beállítani. Nem is amellet igyekszem érvelni, hogy a káros anyagokat felhasználó élelemiszergyárak tovább virágozhassanak. Dehogy! Csak azt a konvergenciapontot szeretném kitapintani, amely mégiscsak látszani kezd a változások keresztmetszetében.

Hiszen a fake-news probléma is részben a körül forog, hogy mi ne legyen a hírekben. Ne legyen vélemény, nézőpont, ne legyen értékelítettség. Csak információ. Amit, tévesen, igazságnak szeretünk hívni. Minden íz elvetendő. Sajnos azonban ilyen hír nincs. Mindnek van szerzője, nézőpontja, mind mögött meghúzódik egy világfelfogás, már az események kiválasztása gesztusában is. Nem várhatjuk, hogy a médium tegye mindenmentessé a hírt, nekünk kell egészségesnek és bátornak lenni.

MERT NEM MENEKÜLHETÜNK MEG MINDENTŐL.

A „mentes” életfelfogás, legyen életről vagy információról szó, mégiscsak a hiányon alapszik. Nem hihetjük, hogy az szennyez be minket, ami bemegy (a szájunkon), érdemes lenne végre elfogadnunk, hogy valójában az szennyez be minket, ami kijön rajta (Máté 15:11). ◆

Bárki beszállhat

Magyar
Állampapír

Magyar Állampapír

allampapir.hu

A **10-féle befektetési lehetőségnek** köszönhetően a Magyar Állampapír **mindenki számára** ideális megtakarítási forma. Pénzét 6 hónaptól 10 évig terjedő futamidőre, **magas kamatozással** kötheti le. Összegtől függetlenül állami garancia nyújtotta **biztonság**.

Keresse a **Magyar Államkincstár**, a **Magyar Posta** és **egyeb bankok** fiókhálózatában!

Jelen tájékoztatás a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. törvény vonatkozó rendelkezései alapján kereskedelmi kommunikációnak minősül, és nem tekinthető ajánlattételnek, teljes körű tájékoztatásnak, befektetési vagy adótanácsadásnak.